

A jövedelemadót illetően az adófelszólamlási bizottság jogosan vette ugyan jövedelmezőként számba az 1925—1926. gazdasági évben a panaszló által haszonbérben birt váltáság-földeket is, de a földbirtok jövedelmének az I. fokon 38.640 pengőben megállapított összegével szemben 68.762 pengőben való megállapítását annak kijelentésével, hogy a panaszló a bizottság tudomása szerint intenzíven gazdálkodik, annál kevésbé lehet elfogadhatóan megokoltnak tekinteni, mert a bizottság is elismerte, hogy a panaszló terméseredménye a községi bizonyítvánnyal igazolt átlagos eredménynél 30%-kal kevesebb volt és a megállapítás még az átlagos eredménynek számítási alapul vételével is túlmagasnak mutatkozik.

A bizottság eljárása egyébként annyiban is hiányos volt, hogy a panaszlót — ki vallomásában felajánlotta jövedelemkimutatásának gazdasági könyveivel való igazolását — az igazolásra őt fel nem hívta, holott becslés előtt a tényleges jövedelem kiderítésére kellett volna iparkodnia.

Az az állandó segély (ajándék), amely külföldön lakó és belföldön jövedelemadó alá nem eső személytől érkezik, jövedelemadó alá esik. (Közig. Biróság 16.481/1927. P. sz.) Panaszosnak az adóbevallás szerint vagyona és keresete nincsen. Az adóösszeírási iv szerint háztartási kiadásait Párisban élő fia fedezi és miután panaszosnak négy-szobás lakása van, melyben albérlőt nem tart és két háztartási alkalmazottja van, nyilvánvaló, hogy külföldön élő fia állandóan és nagy összeggel segíti. Az ilyen ismétlődő ajándékból eredő bevételek jövedelem jellegével bírnak és az 1925. évi 500/P. M. számú H. Ö. 16. §-ának 6. pontjában említett egyéb jövedelmekhez tartoznak. Az ilyen szolgáltatások — amennyiben magánjogi címen nem alapulnak — a támogatást élvezőnél jövedelemadó alá nem esnek akkor, ha a szolgáltatást nyújtó azon jövedelem után, amelyből a segélyeket adja, itt Magyarországon jövedelemadót fizet és az adóalap megállapításánál az általa nyújtott segélyek a H. Ö. 15 §-ának 2. pontja szerint a jövedelemből nem vonhatók le, vagyis a segélyek után a segélyeket nyújtó jövedelemadóval van megróva. Jelen esetben azonban az, aki panaszosnak az ingyenes szolgáltatásokat rendszeresen teljesíti, állandóan külföldön lakik, itt jövedelemadót nem fizet, tehát az ismételt ajándékokból eredő jövedelmet panaszosnál, aki a jövedelmet élvez, kell jövedelemadóval megróni.

I. Levonható köztartozások után fizetett késedelmi kamatok a jövedelemadóalaphoz levonandók. II. Magánszemély által fizetett ügyvédi tiszteletdíj a jövedelemadóalaphoz nem vonható le, (Közig. Biróság 4181/1928. P. sz.) A késedelmi kamatnak az adóalaphoz való levonására irányuló igényt

jogosnak kellett elismerni, mert a J. V. H. Ö. 12. §-ának (2) bekezdése kifejezetten csak a tartozatlanul fizetett és az adómentes szolgálati illetményekre eső adók levonását tiltja, míg a fizetett adók és azok járulékai között különbséget nem tesz s így az adók után fizetett késedelmi kamatok levonhatás szempontjából ugyanazon elbírálás alá esnek, mint a fényleg fizetett adók.

Ellenben az ügyvéd tiszteletdíjának magánjogi címen alapuló teherként való levonása jogosan nem igényelhető, mert az ügyvéd tiszteletdíja nem tekinthető olyan magánjogi címen alapuló tehernek, mint amilyen a kegyuri a gazdasági alkalmazott nyugdíja és ehhez hasonló egyéb teher, hanem az az adózó részéről teljesített és magánjogi kötelezettségen alapuló olyan szolgáltatás, amely mint például a háziorvos tiszteletdíja, az adózó személyes kiadásai körébe esik és mint ilyen magánjogi címen alapuló tehernek nem minősíthető, s így ennek levonására törvényes alap nincsen.

Ha az iparvasut a közutat nemcsak keresztezi, hanem hosszában is igénybe veszi ugyan, de az igénybe vett utrészt az iparvasut tulajdonosa saját költségén maga tartja fenn: az utvám díj alól mentes. (Közigazgatási Biróság 1606/1928. K. szám.)

Az iratokból kitűnik, hogy mindkét panaszos iparvasutja, amelyen a s . . . i vasuti állomásra részükre érkező áruk telepükre szállíttatnak, illetőleg amelyen az általuk a s . . . i vasuti állomáson feladott áruk telepükről az állomásra szállíttatnak, részben azokon a törvényhatósági, illetőleg községi közlekedési utakon vonul el, amelyeknek igénybevételével szállított áruk után a m. kir. kereskedelemügyi miniszter 90.214/1926. I. számú engedélyokiratával T. vármegye közönsége részére utvámszedési jogot engedélyezett.

Az iparvasut a vámtárgyat nemcsak keresztezi, amely esetben — a közigazgatási biróság XVI. számú döntvénye értelmében — az iparvasut tulajdonosai a vámtárgy használóinak s így vámfizetésre kötelezetteknek egyáltalában nem minősülnének, hanem, bár nem nagy területen, a vámtárgyat annak hosszában is igénybe veszi s ezért az iparvasut tulajdonosai a vámtárgy használóinak tekintendők. A panaszosok azonban az utvám díj megfizetésének kötelezettsége alól, a biróság megítélése szerint, mégis mentesek.

A biróság a panaszbeli kifogást alaptalannak találta.

Az utvám szedésének ellenértéke ugyanis az ut létesítése és fenntartása és az utvámjövedelem kizárólag az ut létesítésének és fenntartásának célját szolgálja. Az utvám fizetésére tehát az köteles, aki az utat, illetőleg annak kövezetét akként használja, hogy ezzel a használattal az ut építésének, illetőleg újraépítésének és fenntartásának szükségességét előidézi, illetőleg előidézéséhez hozzájárul. Az uttestnek, illető-